

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ECdo/233/2013
Identifikačné číslo spisu:	7612221089
Dátum vydania rozhodnutia:	13.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7612221089.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej PRO CIVITAS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Astrová 2/A, IČO: 45 869 464, zastúpenej JUDr. Veronikou Kubrikovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Martinčekova 13, proti povinnému E. U., bývajúcemu v J., o vymoženie 1 674,45 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 6 Er 868/2012, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 3. júna 2013, sp. zn. 13 CoE 555/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „exekučný súd“) uznesením z 31. októbra 2012, č. k. 6 Er 868/2012-14 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnená sa návrhom na vykonanie exekúcie domáhala vymoženía pohľadávky s príslušenstvom na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Rozhodcovskej, arbitrážnej a mediačnej, a.s., z 22. júna 2012, sp. zn. IS-B/0411/0024. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že Poštová banka, a.s. (právny predchodca oprávnenej) a povinný uzavreli 5. decembra 2007 zmluvu o úvere v zmysle § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka. Vychádzal z toho, že uvedená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, a preto je potrebné na vec aplikovať všeobecnú úpravu Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ako aj smernicu Rady 93/13/EHS 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia odôvodnil vyslovením záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky nachádzajúcej sa v zmluve o úvere. Rozhodcovská doložka nebola so spotrebiteľom osobitne vyjednaná, núti spotrebiteľa podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, a tým spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky je nulitným právnym aktom a nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie oprávnenej uznesením z 3. júna 2013, sp. zn. 13 CoE 555/2012 uznesenie exekučného súdu potvrdil. Stotožnil sa s postupom exekučného súdu a poukázal na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že dojednanie rozhodcovskej doložky spôsobom, že táto nie je individuálne vyjednaná, ale je uvedená iba vo Všeobecných obchodných podmienkach a povinný mal možnosť zmluvu s týmito podmienkami iba prijať alebo ju odmietnuť, je potrebné považovať za konanie, v ktorom poskytovateľ úveru, ktorý má k dispozícii odborný aparát, zneužil svoje „silnejšie“ postavenie a spotrebiteľovi ako „slabšej“ strane vnútil pre neho nevýhodné podmienky, a teda za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, dôsledkom čoho je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútna neplatnosť znenia rozhodcovskej doložky uvedeného v zmluve a obchodných podmienkach.

Uznesenie odvolacieho súdu napadla oprávnená dovolaním. Dôvodnosť dovolania odvodila z ustanovení § 237 písm. a/, d/, e/, f/ O.s.p. (rozhodlo sa vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci už prv začalo konanie, nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a § 241 ods. 2 O.s.p. (a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Mala za to, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, a teda bolo v súlade so zákonom rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom. Považovala za neprijateľné, aby súd poprel právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, nakoľko sa nepodal návrh na začatie konania o jeho zrušení, hoci bol podľa zákona potrebný. Namietala, že uvedeným konaním súdu došlo k porušeniu článku 2 ods. 2 zákona č. 460/1992 Z. z. Ústavy Slovenskej republiky, keďže vo veci je rozhodcovským rozsudkom daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci „res iudicata“. Uviedla, že ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale len ako tzv. exekučný súd. Poukázala na to, že exekučný súd nie je súdom, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch voči exekučnému titulu a v exekučnom konaní nepreskúma vecnú správnosť rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Podľa názoru oprávnenej uvedeným konaním súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu jej bolo odňaté právo domáhať sa jej práva na uspokojenie jej pohľadávky v exekučnom konaní, nakoľko súd vyslovil bez zákonného dôvodu právoplatné a vykonateľné rozhodnutie vydané v súlade so zákonom za nevykonateľné. Za významnú považovala aj okolnosť, že Súdny dvor Európskej únie v žiadnom zo svojich rozhodnutí, týkajúcich sa výkladu smernice 93/13/EHS, vo vzťahu k rozhodcovským doložkám v spotrebiteľskej zmluve, nevyslovil nekalosť takého dojednania per se, ale trvá na tom, že nekalosť môže byť daná len pri splnení niektorých podmienok. Napadla aj právne závery súdov nižších stupňov o neprijateľnosti podmienky, za ktorú považovali súdy zmluvné dojednanie účastníkov o rozhodcovskej doložke uvedenej v zmluve o úvere. Odňatie práva oprávnenej konať pred súdom sa odrazilo v tom, že uznesenia súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu neboli dostatočne odôvodnené. Namietala, že vo vzťahu k jej námietkam v odvolaniach sa odvolací súd obmedzil len na ich citáciu s tým, že boli vyhodnocované v minimálnej miere, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, a k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Navrhla, aby dovolací súd uznesenia krajského súdu zmenil a poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alternatívne aby dovolací súd zrušil uznesenia súdu prvého a druhého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poznamenala, že jej dovolanie je prípustné aj v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávnenej písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľto zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia

odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Dovolaiteľka zastáva nesprávny názor, že jej dovolanie je prípustné podľa § 238 ods. 3 O.s.p. Oprávnená prehliada, že aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy len v prípade, že dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu uvedenému v tomto ustanovení. Keďže dovolanie oprávnenej smeruje proti uzneseniu, neprichádza do úvahy použitie § 238 O.s.p.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 28. januára 2013, sp. zn. 1 Cdo 136/2012, z 12. júna 2013, sp. zn. 3 ECdo 9/2013, sp. zn. 3 ECdo 37/2013, sp. zn. 3 ECdo 8/2013, z 3. júla 2013, sp. zn. 3 ECdo 106/2013, z 21. novembra 2013, sp. zn. 1 ECdo 18/2013, 1 ECdo 25/2013, 1 ECdo 55/2013, 1 ECdo 230/2013, z 5. decembra 2013 1 ECdo 1/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O.s.p.) je daná iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku),
2. prekážku rozsúdenej veci (§ 237 písm. d/ O.s.p.) pre exekučné konanie netvorí rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania,
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. dopadá len na tie prípady, v ktorých súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebol podaný žiadny návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu (oprávnená ale podala návrh na vykonanie exekúcie),
4. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenej neodopiera právo na výkon rozhodnutia,
5. pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor so spotrebiteľom prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012),
6. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
7. postup banky nezodpovedal § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, lebo rozhodcovská doložka nebola naformulovaná tak, aby založila právomoc rozhodcovského súdu zriadeného bankami alebo ich záujmovým združením (porovnaj § 67 ods. 1 a 2 zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o doplnení a zmene niektorých zákonov).

K týmto záverom dospel najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že uzavretá rozhodcovská doložka v danom prípade - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy

(§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka); to zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý za opísaného stavu nepredstavuje vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd sa stotožňuje aj s dôvodmi, ktorými súdy v exekučnom konaní odôvodnili nevyváženosť dohodnutej rozhodcovskej doložky, a uzatvára, že oba nižšie súdy vo svojich rozhodnutiach aplikovali správny vnútroštátny predpis, ktorého výklad uskutočnili v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS. Rozhodnutím o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nedošlo k odňatiu možnosti oprávnenej konať pred súdom. V danej veci nižšie súdy konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali v súlade s právnymi predpismi, ich úvahy vychádzali z konkrétnych faktov, sú legitímne a logické. Aj v rámci daného exekučného konania bol súd oprávnený, a to ex offo, skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (IV. ÚS 78/2011).

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci nešlo o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v procesnej situácii, v ktorej pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady (denegatio iustitiae).

Vo vzťahu k tvrdeniu dovolateľky, že konanie je postihnuté aj vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej sa súd dopustil tým, že jej neumožnil riadne a zákonným spôsobom uplatniť svoje práva z rozhodcovského rozsudku v exekučnom konaní. Oprávnená nemala možnosť podať kvalifikované odvolanie proti uzneseniu prvostupňového súdu v dôsledku nedostatočného odôvodnenia jeho rozhodnutia a odvolací súd sa nezaoberal ani týmito odvolacími dôvodmi oprávnenej, ktoré v podanom odvolaní uviedla, ani táto námietka dovolateľky nie je dôvodná. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s 167 ods. 2 O.s.p.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávané veci, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zrozumiteľne a v značnom rozsahu vysvetlil.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutých rozhodnutí prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Taktiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami oprávnenej uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany oprávnenej, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovieť žiadosti požadovanej súdnym exekútorom. Jeho rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Z obsahu dovolania vyplýva, že oprávnená uplatnila i dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že nižšie súdy vec nesprávne právne posúdili. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. - nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť

by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Rovnako ako dôvod, že rozhodnutia súdov obidvoch stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ani dôvod, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), čo tiež dovolateľka namietala, nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Aj dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. je síce o relevantným dovolacím dôvodom, ale v tom zmysle, že ním možno odôvodniť dovolanie, ktoré je procesne prípustné, tento dôvod sám osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaných dovolaní nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.